

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/7/2016
Identifikačné číslo spisu: 9016897787
Dátum vydania rozhodnutia: 13.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. František Mozner
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9016897787.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obžalovanému JUDr. R. P. pre zločin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb.) a iné na verejnom zasadnutí konanom 13. novembra 2018 v Bratislave o odvolaní obžalovaného JUDr. R. P. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. októbra 2015, sp. zn. 7T/7/2005, takto

rozhodol:

Podľa § 258 ods. 1 písm. a), d) Tr. por. [zák. č. 141/1961 Zb. v znení zák. č. 122/2005 Z. z. (ďalej len „Tr. por.“)] zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. októbra 2015, sp. zn. 7T/7/2005, v celom rozsahu.

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por.

obž. JUDr. R. P., nar. XX. F. XXXX v P., trvale bytom T. ul. č. XXX/XX, T., okr. P.,

uznáva vinným, že

1. 5. júna 1996 v Bratislave ako konateľ obchodnej spoločnosti R. R..C..P. spol. s r. o. P. uzatvoril úverovú zmluvu č. 0290904015 so Slovenskou kreditnou bankou a. s., Bratislava, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 7.000.000,- Sk na kúpu nákupného strediska F. v Poprade na par. č. XXX, dom súp. č. XXX, katastrálne územie P., evidovaného na liste vlastníctva č. XXXX, súčasne uzatvoril mandátne zmluvy a zmluvu č. 0290904015/1 o zriadení záložného práva ku kúpovanej nehnuteľnosti, zmluvu č. 0290904015/3 o zriadení záložného práva k nehnuteľným veciam a vystavil biankozmenku v prospech Slovenskej kreditnej banky, a. s. Bratislava, pričom podmienkou uvoľnenia prostriedkov úveru bankou bolo zo strany obvineného predloženie písomností preukazujúcich zápis vkladu záložného práva v katastri nehnuteľnosti k vyššie konkretizovanej nehnuteľnosti v prospech Slovenskej kreditnej banky, a. s. Bratislava, v súvislosti s čím obvinený predložil Slovenskej kreditnej banke, a. s. Bratislava zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti so sfaľovanou okrúhlou pečiatkou Katastrálneho úradu v Košiciach, Správy katastra Poprad, a sfaľovaným podpisom JUDr. W. Y., zamestnanca uvedeného katastrálneho úradu, a sfaľovanou pečiatkou toho istého úradu, v ktorej bolo vpísané povolenie vkladu 21. júna 1996 pod por. č. V-942/96, návrh na vklad záložného práva k nehnuteľnosti do katastra so sfaľovanou prezenčnou pečiatkou Katastrálneho úradu v Košiciach, Správa katastra Poprad, do ktorej bolo vpísané číslo konania 4571/96 zo 6. júna 1996, a sfaľovaný výpis z listu vlastníctva č. 3126 z 21. júna 1996, v ktorom bolo ako ťarcha vyznačené záložné právo k predmetnej

nehnutelnosti v prospech Slovenskej kreditnej banky, a. s. Bratislava, a bol opatrený okrúhlu pečiatkou Katastrálneho úradu v Košiciach, Správy katastra v Poprade, a podpisom G., hoci záložná zmluva o zriadení záložného práva ani návrh na vklad záložného práva k nehnuteľnosti do katastra nikdy neboli Katastrálnemu úradu v Košiciach, Správe katastra Poprad, predložené, v dôsledku čoho nebol vykonaný Katastrálnym úradom v Košiciach, Správou katastra Poprad, zápis vkladu záložného práva k vyššie konkretizovanej nehnuteľnosti v prospech Slovenskej kreditnej banky, a. s. Bratislava, nakoľko jedinou ťarchou na nehnuteľnosti v čase predloženia sfalšovaného výpisu z listu vlastníctva č. 3126 obvineným bolo záložné právo v prospech U. F.Ľ. - F. F. M., čím takto spôsobil obvinený Slovenskej kreditnej banke, a. s. Bratislave škodu vo výške 7.000.000,- Sk (232.357,43 eura),

2. 10. marca 1997 v Košiciach ako konateľ obchodnej spoločnosti R. R..C..P., spol. s r. o. P. spolu so svojim bratom C. P.Š. uzatvorili zmluvu o poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 3.000.000,-Sk s veriteľom U. F.Ľ. - F. F.X., M., pričom v prípade sumy vo výške 2.400.000,- Sk išlo o nesplatenú pôžičku poskytnutú obvinenému F. M. na základe zmluvy o úvere z 26. apríla 1996, pričom bola súčasne uzatvorená aj zmluva o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - nákupné stredisko F. na par. č. XXX, dom súp. č. XXX, katastrálne územie Poprad, evidovanej na liste vlastníctva č. 3126 a 27. marca 1997 predložil obvinený F. M. zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k vyššie konkretizovanej nehnuteľnosti opatrenú falošnou okrúhlu pečiatkou Okresného úradu v Poprade, odbor katastra, s nepravým podpisom D. a falošnou prezenčnou pečiatkou toho istého katastrálneho úradu, do ktorej bolo vpísané „vklad povolený 27. marca 1997 pod č. V 412/97“, a súčasne predložil sfalšovaný výpis z listu vlastníctva č. 3126 z 27. marca 1997, v ktorom v časti B. je ako vlastníč predmetnej nehnuteľnosti uvedený U. F. - F. F. M., čo bolo podmienkou vyplatenia sumy vo výške 600.000,- Sk, hoci zmluva o zabezpečení záväzku prevodom nehnuteľnosti nebola Okresnému úradu v Poprade, odbor katastrálny, nikdy predložená, v dôsledku čoho ani nedošlo k vyznačeniu U. F. - F. F. M. ako vlastníka predmetnej nehnuteľnosti, čím takto spôsobil obvinený U. F. - F. Slovensko Košice škodu vo výške 600.000,- Sk (19.916,35 eura),

teda

- na škodu cudzieho majetku iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

- použil sfalšovanú verejnú listinu a úradnú pečať ako pravé a takým činom spôsobil značnú škodu,

čím spáchal

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. [zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 227/2005 Z. z. (ďalej len „Tr. zák.“)] v jednočinnom súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. a

za to

podľa § 37 Tr. zák. v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd upúšťa od uloženia súhrnného trestu, pretože trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 5 (päť) rokov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo 4. júla 2013, sp. zn. 4T/3/2005, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. novembra 2014, sp. zn. 5To 6/2014, za trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. je dostatočný.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 27. októbra 2015, sp. zn. 7T/7/2005, uznal obžalovaného JUDr. R. P. za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 a z trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, na skutkovom základe uvedenom vo výroku tohto rozhodnutia.

Za to mu krajský súd uložil podľa § 250 ods. 4, § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dva roky, ktorého výkon podľa § 58 ods. 1 písm. a), § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienične odložil na skúšobnú dobu štyri roky.

Ihneď po vyhlásení tohto rozsudku podal proti nemu obžalovaný JUDr. R. P. prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, ktorého rozsah vymedzil tak, že toto smeruje proti výrokom o vine a treste.

V dodatočne predložených dôvodoch odvolania poukázal obžalovaný na to, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu je potrebné preukázať nielen to, že došlo k použitiu falšovanej alebo pozmenenej listiny ako pravej, ale vyžaduje sa v každom prípade vedomosť páchatel'a o tom, že ide o falošnú alebo o pozmenenú listinu. Takýto dôkaz však v predmetnom konaní produkovaný nebol. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí podľa neho len dedukuje, že v okamihu, keď predkladal doklady na poskytnutie úveru spoločnosti F. F., musel si byť vedomý, že predmetná nehnuteľnosť už bola založená. Toto sú však podľa odvolateľa len indície a predpoklady, ktoré nekorešpondujú so žiadnym dôkazom, ktorý bol vo veci vykonaný. Naopak, svedok L. niekoľkokrát potvrdil, že doklady na vybavovanie úverov sám kontroloval, tieto pripravoval G. H. a pokiaľ ich on (obžalovaný, pozn.) predkladal, robil tak len preto, že ako konateľ spoločnosti mal takúto povinnosť. Svedkyňa Š., ktorá vystupuje vo veci ako kľúčový svedok, vypovedala podľa neho len to, že predložil požadované doklady, na základe ktorých mu bola vyplatená finančná hotovosť, avšak nikdy nepotvrdila, že by predkladal falošné doklady, lebo sama o skutočnosti, že ide o falošné doklady, nevedela. Podľa odvolateľa teda nebolo preukázané, že by to bol on, kto zadovážil alebo sfaľšoval predmetné listy vlastníctva, a zároveň nebolo žiadnym dôkazom preukázané, že by tieto doklady predkladal s vedomím, že ide o falzifikáty a že chce s pomocou týchto falošných dokladov uviesť finančné inštitúcie do omylu a obohatiť sa tak na ich úkor.

Ďalej poukázal na to, že skutočnosti, na podklade ktorých sa začalo trestné stíhanie, vyšli najavo podstatne neskôr, keďže pracovníci finančných inštitúcií nijak neoverovali skutočnosti, ktoré boli uvedené v dokladoch (aj keď by to mala byť ich povinnosť) a tieto vyšli v podstate najavo až pri uplatňovaní záložného práva. Vychádzajúc z uvedeného obžalovaný zopakoval, že žiadnym dôkazom sa nepodarilo preukázať predkladanie dokladov (aj keď tieto vykazovali znaky sfaľšovania) s jeho jasným vedomím a úmyslom, že nie sú pravé. Zdôraznil pritom, že zásada objektívnej pravdy vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a následne o treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie len o pravdepodobnosť, či indíciu. Je totiž potrebné preukázať, že o tejto skutočnosti obžalovaný aj naozaj vedel a podopriť to dôkazmi. V prípade, ak nie je možné určiť, čo zodpovedá skutočnosti a súd vyčerpá dosiahnuteľné dôkazy, je potrebné vychádzať z tej alternatívy, ktorá je pre obžalovaného najpriaznivejšia.

Keďže uvedené pochybnosti neboli podľa obžalovaného doposiaľ odstránené ani opätovným prejednaním veci na hlavných pojednaniach Krajského súdu v Bratislave po zrušujúcich rozhodnutiach Najvyšším súdom Slovenskej republiky, navrhol, aby odvolací súd postupoval v zmysle zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) z dôvodu nejasnosti a neúplnosti skutkových zistení, nevysporiadania sa so všetkými predloženými dôkazmi.

V podstate z týchto dôvodov obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté prvostupňové rozhodnutie zrušil a podľa § 322 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, eventuálne aby odvolací súd sám rozhodol s poukazom na § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že ho podľa § 285 písm. c) Tr. por. spod obžaloby v celom rozsahu oslobodí, lebo nie je preukázané, že by sa skutku dopustil.

Na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o odvolaní konanom v neprítomnosti obžalovaného, ktorého účasť na ňom nebola nevyhnutná (§ 233 ods. 1, § 263 ods. 4 Tr. por.) a ktorý navyše požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti, obhajca dôvody podaného odvolania doplnil v tom smere, že obžalovanému mal byť ukladaný súhrnný trest a to vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4T/3/2005. Preto alternatívne navrhol, aby odvolací súd vzhľadom na časový odstup upustil od uloženia súhrnného trestu.

Prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa stotožňuje s výrokom o vine a navrhol uložiť obžalovanému primeraný trest.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd na podklade vyššie uvedeného, riadne, včas a oprávnenou osobou podaného odvolania so zreteľom na ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z. z.) preskúmal v súlade s § 254 ods. 1 Tr. por. zákonosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a prihliadajúc pritom i na vady, ktoré neboli odvolaním vytýkané, dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného JUDr. R. P. je dôvodné, hoci pokiaľ ide o výrok o vine z iných než namietaných dôvodov.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu odvolací súd v prvom rade zistil, že prvostupňový súd oprel svoje rozhodnutie aj o listinné dôkazy - konkrétne o listiny zabezpečené v prípravnom konaní, ktoré neboli po zmene v zložení senátu, ku ktorej došlo po predchádzajúcom rozhodnutí najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2To 8/2012, vykonané. Najvyšší súd preto v tomto smere dokazovanie doplnil a po odstránení tejto chyby konania možno konštatovať, že súd prvého stupňa dospel k správny skutkovým zisteniam. Pritom rešpektujúc § 125 Tr. por. v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného, osobitne pokiaľ ten spochybňoval existenciu podvodného úmyslu z jeho strany. Preto ak ide o skutkové zistenia, odvolací súd sa plne stotožnil s presvedčivými a vo všetkých smeroch logickými dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a aj so zreteľom na to, že uplatnené odvolacie námietky sú iba opakovaním doterajšej obhajoby obžalovaného, nepovažuje za potrebné ich na tomto mieste opakovať a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Vo vzťahu k jadrú obhajoby (a odvolania) obžalovaného, že konal v dobrej viere, nevedel o tom, že poskytovateľom úverov, resp. pôžičiek sú predkladané sfaľšované listiny, a za všetko je v podstate zodpovedný G. H., ktorý vybavoval jednotlivé úvery a tiež konal vo vzťahu ku katastru nehnuteľností, je však potrebné dodať, že týmto jeho tvrdeniam nemožno uveriť. G. H. ako osoba s neukončeným učňovským vzdelaním, ktorý naposledy (do marca 1995) pracoval ako pekář a ktorý napriek tomu, že od októbra 1995 mal živnostenské oprávnenie, nezačal podnikat', pretože mu banky nechceli poskytnúť úver (pozri najmä pripojený trestný spis Okresného súdu Poprad sp. zn. 3T/59/1997 a výpoveď svedkyne D. F. č. l. 528), pričom podľa svedkov (L. T. č. l. 516, U. H. č. l. 482) v čase skutku nadmerne požíval alkoholické nápoje, nebol spôsobilý predmetné úvery pre obchodnú spoločnosť obžalovaného vybaviť. Uvedené potvrdzuje aj to, že ho nepoznal žiaden zo svedkov, ktorí v súvislosti s predmetnými úvermi ale prišli do kontaktu práve s obžalovaným, ktorý podpísal všetky zmluvy, včítane tých, ktoré sa týkali zabezpečenia. Čo ale treba zároveň zdôrazniť je to, že G. H. nemal ani žiaden motív na to, aby bez vedomia obžalovaného a bez akéhokoľvek profitu zabezpečil sfaľšované listiny špecifikované v skutku a umožnil tak obžalovanému (konajúcemu v mene obchodnej spoločnosti R. R..C..P. spol. s r. o.) čerpať predmetné úvery, resp. pôžičky. Aj so zreteľom na svoje predchádzajúce rozhodnutia v tejto veci nemá preto ani odvolací súd žiadne pochybnosti o tom, že šlo o tzv. bieleho koňa, prostredníctvom ktorého sa chcel obžalovaný zbaviť svojej zodpovednosti. Najlepšie to dokazuje spôsob, akým boli na menovaného prevedené obchodné podiely obchodnej spoločnosti R. R..C..P. spol. s r. o. Podľa zápisu z valného zhromaždenia (č. l. 274) sa tak totiž malo stať už 6. februára 1997, pričom podpisy jednotlivých zúčastnených strán boli overené až 26., resp. 27. mája 1997, kedy bol podaný návrh na zápis zmien do obchodného registra. To už samo o sebe odôvodňuje podozrenie, že

tieto písomnosti boli antedatované. Osobitne, ak v medziobdobí (od 10. do 27. marca 1997) konal v mene tejto obchodnej spoločnosti stále obžalovaný, ktorý aj podpísal s F. F. zmluvu o poskytnutí peňažných prostriedkov v sume 3 mil. Sk a zmluvu o zabezpečovacom prevode práva a ktorý po predložení falošného výpisu z listu vlastníctva preukazujúceho realizáciu tohto prevodu tiež zinkasoval 600.000,- Sk, hoci podľa ním predložených listín mal byť v tom čase jediným spoločníkom a konateľom obchodnej spoločnosti už iba G. H.. V tejto súvislosti treba poukázať aj na to, že obžalovaný pri tomto rokovaní so F. F. neuviedol, že medzičasom podpísal zmluvu o založení nehnuteľnosti, ktorá mala byť predmetom zabezpečovacieho prevodu práva, v prospech Slovenskej kreditnej banky, a. s. ako zabezpečenie úveru uvedeného v bode 1, hoci ak konal v dobrej viere, ako dnes tvrdí, nemal dôvod túto skutočnosť zamlčať. Aj to potom svedčí pre záver, že konal od počiatku s podvodným úmyslom, v rámci realizácie ktorého predložil sfaľované listiny konkretizované v tzv. skutkovej vete rozsudku.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd uzatvára, že skutok, ktorý je predmetom konania, sa stal a v priamom úmysle ho spáchal obžalovaný JUDr. R. P..

Súd prvého stupňa ale takto správne zistený skutok nesprávne právne posúdil. Nevenoval totiž dostatočnú pozornosť tomu, že do 1. januára 2006 sa výška škody odvíjala od sumy minimálnej mzdy. Preto kým v čase skutku bola škodou veľkého rozsahu škoda dosahujúca výšku najmenej 1.350.000,- Sk (ktorú obžalovaným spôsobená škoda presahuje viac ako 5,5 krát), podľa Trestného zákona účinného od 1. októbra 2005 do 1. januára 2006 predstavovala hranicu škody veľkého rozsahu suma 3.450.000,- Sk (ktorú obžalovaným spôsobená škoda presahuje už iba 2,2 krát). Je teda zrejmé, že použitie neskoršieho zákona je pre odvolateľa priaznivejšie (§ 16 ods. 1 veta za bodkočiarkou Tr. zák.). Na tom nemení nič ani skutočnosť, že podľa neskôr účinného trestného zákona je škoda veľkého rozsahu ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty podvodu podľa § 250 Tr. zák. uvedená v odseku 5 (na rozdiel od zákona účinného v čase skutku, podľa ktorého bolo spôsobenie škody veľkého rozsahu v ods. 4, § 250), keďže znaky tejto kvalifikovanej skutkovej podstaty a trestná sadzba v rozpätí päť až dvanásť rokov sú v oboch prípadoch rovnaké a k zmene v uvedení použitého zákonného ustanovenia došlo len v dôsledku toho, že s účinnosťou od 1. septembra 1999 bol do skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 Tr. zák. vložený nový ods. 3.

Iba z tohto dôvodu potom odvolací súd zrušil výrok o vine a sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Pritom v tzv. právnej vete, na rozdiel od súdu prvého stupňa, uviedol, že obžalovaný na škodu cudzieho majetku obohatil iného (a nie seba), keďže konal ako štatutárny orgán obchodnej spoločnosti a zabezpečené dôkazy spoľahlivo nepreukazujú, že podvodne vylákané finančné prostriedky použil pre seba a nie na chod obchodnej spoločnosti.

Pokiaľ ide o výrok o treste, súd prvého stupňa prehliadol, že v tejto veci stíhané trestné činy spáchal obžalovaný skôr ako bol 4. júla 2013 vyhlásený odsudzujúci rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4T/3/2005, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. novembra 2014 a ktorým mu bol za trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. spáchaný v novembri 2001 uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu päť rokov. Pri správnom použití zákona tak mal byť obžalovanému uložený súhrnný trest.

Pri rozhodovaní o treste musel potom najvyšší súd zohľadniť, že od spáchania skutku uplynulo viac než dvadsaťjeden rok a významný podiel na dĺžke trestného konania malo nepochybne aj to, že súd prvého stupňa opakovane nerešpektoval záväzný právny názor najvyššieho súdu, v dôsledku čoho boli jeho prvé tri rozhodnutia zrušené a napokon bolo nariadené, aby bola vec prejednaná v inom zložení senátu, pred ktorým muselo byť odznovu vykonané celé dokazovanie. Je preto nutné konštatovať, že trestná vec obžalovaného nebola prejednaná v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Keďže účinným vnútroštátnym prostriedkom nápravy podľa čl. 13 dohovoru za porušenie tohto práva je v trestnom konaní aj zmiernenie trestu, najvyšší súd upustil od uloženia súhrnného trestu, ktorý by musel byť prísnejší ako trest uložený obžalovanému zmieným rozsudkom Krajského súdu v Nitre, ktorý vzhľadom na uplynulý čas treba považovať za dostatočný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.